

IN DE SCHIJNWERPER

Aafke Spijker:

'Leef je leven zoals jij dat wilt'

Aafke Spijker-Schol (33) woont met haar man Jamie (41), dochter Sanne (5) en zoon Luca (7 maanden) op Watermolenstraat 48. De afgelopen twee jaar heeft ze veel meegemaakt.

Wat doe je voor werk?

Twee dagen per week werk ik op kantoor bij een online-vitamineshop in Zaandam. Daarnaast heb ik een eigen schoonheidssalon en pedicurepraktijk aan huis, achter in de tuin, in een mooi verbouwde ruimte. Ik sta ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. Waar ik goed in ben? Ik denk mijn vakkundigheid en de betrokkenheid bij de mensen. Want je bent ook wel een luisterend oor. Voor pedicurebehandelingen ga ik ook naar de mensen thuis en naar verzorgingstehuizen. Het is heel dankbaar werk en het begint lekker te lopen. Ik heb klanten uit de hele Zaanstreek. En dan maak ik nog niet eens reclame. Ik heb een website en Facebookpagina: Skindelavie, huid van het leven. Die naam heb ik met mijn broer Jeroen bedacht. Hij is twee jaar geleden overleden aan acute leukemie. Ik had alles voor mijn bedrijf al geregeld, behalve een nieuwe naam. Een paar dagen voordat hij overleed kwamen we samen op Skindelavie.

Waar heeft je wieg gestaan?

Ik ben geboren in Assendelft. Vanaf mijn vierde jaar heb ik mijn jeugd in Krommenie doorgebracht. Ik heb Jamie in De Prins leren kennen toen ik daar vier dagen per week stage liep in de bediening. Hij zat daar vaak op vrijdag met vrienden aan de bar en op een gegeven moment dacht ik: Hé, die is leuk. Toen heeft hij mij zijn telefoonnummer gegeven. Ik was toen 18. Een jaar later zijn we al gaan samenwonen op een bovenwoning op het Kalf. Hij woonde daarvoor ook nog thuis, hier in de Burgemeestersbuurt. En we hebben het al die tijd helemaal leuk samen. Twaalf jaar geleden zijn we hiernaartoe verhuisd.

En toen woonde je opens in Westzaan.

Ja, heel dorps. Het was wel even wennen, want ik kende hier niemand. Maar door het wandelen met mijn (zwarte) hond leerde ik snel mensen kennen. In 2013 is die hond overleden, maar dat 's avonds een half uurtje wandelen ben ik blijven doen. Ik heb ook een buurvrouw / vriendin zo gek gekregen dat ze mee ging wandelen en nu loopt er ook regelmatig een andere buurvrouw mee. Zodra de kinderen op bed liggen appen we mekaar. We lopen elke avond. Helemaal leuk. Ook als het regent. Met de mensen uit dit buurtje hebben we sowieso goed contact. Daar maak ik elke dag wel even een praatje mee. Ook door school heb ik veel nieuwe mensen leren kennen. Ik vind het wonen in Westzaan echt heel gezellig.

Heb je hobby's?

Niet echt. Ik vind het leuk om lekker uit eten te gaan. En ik ga regelmatig naar festivalletjes. De laatste was WooferLand in Spaarnwoude. De volgende keer gaat Jamie ook mee.

Is je leven erg veranderd sinds je moeder bent?

Nou ja, je hebt meer regelmaat in je dagelijks leven. En je moet meer regelen. Sanne gaat nu naar zwemles. Jamie werkt al tweeëntwintig jaar voor vijf dagen in de week bij Gomes (Mercedes), tegenwoordig als werkplaatschef. Heel erg leuk. Hij is er als leerling-stagiair begonnen. Op de maandagen dat ik werk passen om en om mijn moeder en schoonmoeder op. En op dinsdag gaat Luca vanaf komende maand naar de opvang. Als ik klanten heb dan kan ik hem ook makkelijk bij mijn moeder, mijn schoonmoeder of bij vriendinnen brengen. Ik werk veel 's avonds en dan is Jamie weer thuis.

Doe je verder nog iets aan sport?

Nee. Ik wandel wel veel. Mijn ouders zijn ook heel sportief. Vroeger als kind liepen we al hele afstanden. Toen ik vier jaar was liep ik al tien kilometer. Als ik dan moe was mocht ik bij Jeroen, die dertien jaar ouder was, op de schouders. We hadden geen auto, dus we fietsten ook veel. Dat wandelen doe ik dus echt gewoon ter ontspanning. Lekker je hoofd even helemaal leegmaken.

Zijn die krullen van jezelf?

Ja, helemaal naturel. Die komen bij mijn oma vandaan. En mijn vader. Ik ben daar nu blij mee, maar vroeger vond ik ze afschuwelijk. Als kind droeg ik het meestal strak naar achter. Sanne had vroeger krullen, maar dat is nu minder. En bij Luca is het (nog) steil. Maar als baby had ik dat ook. Dus het kan nog komen.

Wat heeft het overlijden van je broer met je gedaan?

Ja... De een kiest ervoor, terwijl je broer... Jeroen wilde nog niet dood. Hij was nog maar 43. Dat is toch veel te jong? Toen we hoorden dat hij niet meer beter zou worden heb ik gevraagd of ik erbij mocht zijn als hij zou overlijden. Uiteindelijk is hij in het hospice in Krommenie overleden. Ik heb toen 's ochtends mijn ouders moeten bellen. Dat was heel heftig, ja. Een jaar later was ik zwanger en mijn ouders hadden alleen Sanne nog als kleinkind, dus waren heel blij dat ik zwanger van een jongetje was. Toch hebben we hem niet vernoemd. Luca is trouwens een heel lief en vrolijk kind, dus na het overlijden van Jeroen bood hij toch heel veel steun.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Daar hoeft ik niet lang over na te denken. Dat je doet wat je leuk vindt en dat je je niet laat leiden door anderen. Doen wat je zelf fijn vindt en niet doen wat een ander fijn vindt. Vroeger danste ik meer naar de pijpen van anderen, maar de laatste tijd denk ik: het is jouw eigen leven en het kan elke dag over zijn. Leef je leven zoals jij dat wilt. 'Maak van elke dag een feestje' vind ik onzin, want dat kan helemaal niet. Maar ik vind dat als je iets wilt dan moet je dat nu doen en niet pas over een jaar of nog later. Niet uitstellen. Want je weet niet of er wel een morgen is. Als mensen wel eens zeggen: O jee, ik word 40!, dan denk ik: wees verdorie blij dat je 40 wordt.

Marijke van der Pol

